

MAGYARORSZAG
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGA
1015 BUDAPEST, DONÁTI U. 35-45.

Ügyszám: IV/00138-3/2020

Érkezett: 2020 MÁRC 11.

Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítése (sötét háttérrel), meghatalmazás ismételt megküldése

Feldány: 1 Kezelőiroda:

Hív.szám: IV/138-2/2020.

Melléklet: 1 db

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi
alkotmányjogi panaszt
terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a

**Szombathelyi Járásbíróság 18.P.21.119/2018/15/I. számú ítéletének, valamint
Szombathelyi Törvényszék 6.Pf.20.512/2019/5/II. számú ítéletének**

alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó és volt felesége 1998. augusztus 22. napján kötöttek házasságot. Házasságukból három gyermekük született. Az alperes még a házasságkötést megelőzően szerezte 1/1 arányban a helyrajzi számú, beépítetlen terület megnevezésű ingatlant adásvétel útján. A perbeli ingatlanra vonatkozóan az alperes nevére az építésügyi hatóság 1997. szeptemberben jogerőre emelkedett határozatával lakóház építési engedélyt adott. 2001. év során az ingatlan vonatkozásban a peres felek, mint egyetemleges adósok lakóingatlan építési kölcsönszerződést kötöttek az OTP Bank Pénzintézettel. A szerződés szerint a kölcsön célja volt ezen ingatlanon új lakás építése finanszírozása, saját erő kiegészítéseként. A kölcsön összege 4.000.000,- forint volt.

Az indítványozó felesége házasságuk alatt 2013. augusztus 30. napján szerezte meg a

hányadát adásvétel útján.

A házastársak közt 2014. október 21-én komoly vita alakult ki. Ezt követően az indítványozó ügyvéd testvérének közreműködésével elkészült két szerződéstervezet, az egyik a vagyoni kérdéseket rendezte volna, míg a másik a házasság felbontásával összefüggő járulékos kérdéseket. A két okirat közül az egyik került aláírásra, amely a vagyoni viszonyokat rendezte, azonban a második szerződést az indítványozó már nem írta alá, mivel szerette volna a szüleivel átbeszélni. A két megállapodás egy egységes szerződéses együttes részét képezte. Az indítványozó a szerződéssel összefüggésben nem kapott kitanítást a közreműködő ügyvédtől és tényvázlat sem készült. A vagyoni viszonyokat rendező megállapodásban három tétel a Ptk. világos és egyértelmű rendelkezései alapján házastársi különvagyonként került feltüntetésre.

1. Társasági különvagyon haszna,
2. A házasság ideje alatt, közös forrásból és hitelből finanszírozott lakóépület,
3. A házassága tartama alatt visszerhes ügylettel vásárolt ingatlan.

Az aláírást követően az indítványozó ügyvédhez fordult, aki az aláírt szerződést megtévesztésre hivatkozással megtámadta. Az indítványozó jogi képviselője közreműködésével 2015. szeptember 15. napján kelt, és az alperes által szeptember 22. napján átvett levélben tájékoztatta az alperest, hogy a különvagyon tárgyában kötött megállapodás körében nem kapott teljes körű tájékoztatást, és az okirat elkészültekor tévedésben volt. Ezen okirat kiegészítésére peren kívüli ajánlatot kíván tenni, amit, ha az alperes nem fogad el, akkor közös tulajdon tisztázása és gyermektartással kapcsolatos problémák vonatkozásában pert fog indítani.

Az indítványozó 2015. október 22. napján terjesztette elő kereseti kéreimét a Körmenyi Járásbíróságnál, és kérte mindkét ingatlan vonatkozásában ~ tulajdoni hányadának megállapítását közös vagyon címén. A keresetlevelében arra hivatkozott, hogy a felperes tájékoztatás hiánya és megtévesztés folytán abban a téves feltevésben volt, hogy ezek az ingatlanok az alperes különvagyont képezik, és csak később szerzett arról tudomást, hogy a házassági életközösség alatt szerzett vagyon közös vagyonnak minősül.

A bíróság az indítványozó keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasította. Ezt követően a felperes 2016. március 21. napján újabb keresetet terjesztett elő közös tulajdon megszüntetés e iránt.

A felperes a keresetét a 2016. május 26. napján tartott tárgyaláson módosította akként, hogy a keresetlevelét kiegészítette azzal, hogy megtámadjuk a perbeli házastársi vagyoni jogi szerződést.

A felperes keresetében elsődleges en kérte a házastársi különvagyonról szóló "Megállapodás" elnevezésű szerződés semmisségének megállapítását, érvénytelenség jogcímén, figyelemmel arra, hogy a szerződés jogszabályba ütközik. Másodlagosan a szerződés semmisségét arra alapította, hogy a szerződés jogszabály megkerülésére irányul. Hamladlagos kereseti kérelmében a szerződést tévedés, negyedleges en megtévesztés jogcímén támadta meg. Keresetében arra is hivatkozott, hogy a szerződés semmis, mivel jó erkölcsbe ütközik, ezt meghaladóan azért semmis, mert uszoras szerződés. Az alperes a kereset elutasítását kérte

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítélete indokolásában arra hivatkozott, hogy a Ptk. 6.59. § (1) és (2) bekezdése alapján a szerződéseknek a felek jogaira és kötelezettségeire vonatkozó szabályaitól a szerződő felek egyező akarattal eltérhetnek, ha e törvény az eltérést nem tiltja. Utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a perbeli szerződés nem tekinthető házassági vagyoni jogi szerződésnek, mivel az a házassági életközösség megszakadását követően készült. A szerződés tartalmát a szabadon határozhatták meg. A szerződés érvénytelensége csak a Ptk. kötetmi jog szabályai által taxative meghatározott érvénytelenségi okok alapján és csak akkor állapítható meg, ha az érvénytelenségi okok valamelyike a szerződés megkötésének időpontjában fennállt. A bíróság álláspontja szerint a szerződés nem ütközik jogszabályba, nem irányul jogszabály megkerülésére, a házastársak vagyoni viszonyaik rendezése során megtehetik azt, hogy a közös vagyonnak minősülő egyes vagyoni elemeket a házastársuk külön vagyonába utaljanak.

A szerződés vonatkozásában nem állapítható meg a jó erkölcsbe ütközés feltételei, és az sem, hogy a szerződő fél a szerződés megkötésekor a másik fél helyzetének kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt

kötött volna ki. Az uzsorás szerződés megállapításának objektív feltétele a feltűnő érték aránytalanság, szubjektív feltétel pedig, hogy a másik fél helyzetének kihasználásával kerüljön erre sor. A lefolytatott bizonyítási eljárás során az volt megállapítható, hogy nem a felperes helyzetének kihasználásával került sor feltűnően aránytalan előny kikötésére.

Nem állapítható meg a felperes "hátrányos" helyzetének a célzatos kihasználása. A felperesnek lehetősége volt a szerződés aláírása előtt azt átgondolni

A szerződés tévedés, illetve megtévesztés jogcímén történő megtámadása körében az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a szerződés megkötésére 2014. október 22. napján került sor. A felperes 2015. szeptember 15. napján kelt és alperes által szeptember 22. napján átvett levelében hivatkozik először a tévedésre, de ezen nyilatkozatban nem szerepel, hogy megtámadja a különvagyon tárgyában kötött megállapodást. A felperes egy éven belül bíróság előtt sem támadta meg a megállapodást, először csak 2016. május 26-ai tárgyaláson nyilatkozott a szerződés megtámadására, így a felperes az egy éves határidőt elmulasztotta

Utalt az elsőfokú bíróság ebben ekörben arra is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a tévedését a másik fél az alperes okozta vagy felismerhette. **Nem bizonyította azt sem, hogy a másik fél szándékos magatartásával tévedésbe ejtette vagy tévedésben tartotta.** A bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy az okiratszerkesztő ügyvéd megfelelő tájékoztatást adott a közös vagyonról, a külön vagyonról. Lehetősége lett volna a felperesnek az okirat aláírásának átgondolására.

Az ítélettel szemben az indítványozó fellebbezéssel élt.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó számára rendes jogorvoslatként a polgári peres eljárásban a fellebbezés állt rendelkezésre.

Fellebbezésében az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, súlyos eljárási szabálysértés, megalapozatlanság, iratellenesség, és bizonyítási indítványai elutasítása miatt. Téves mérlegelésre is hivatkozott. Fellebbezésében változatlanul fenntartotta, hogy a perbeli szerződés semmis, az a dologi jog imperatív szabályaiba ütközik, így jogszabályba ütközik, emellett jogszabály megkerülésére irányul, és jó erkölcsbe ütközik. Fenntartotta kereseti kérelmét, mely szerint a szerződés érvénytelen azért is, mert a szerződés megkötésekor tévedésben volt, a felperest megtévesztették és feltűnően **értékaránytalan**, uzsorás is.

Az eljáró Szombathelyi Törvényszék a fellebbezést nem találta alaposnak, a Járásbíróság ítéletét helyben hagyta.

Indokolásában az alábbiakat állapította meg:

A Törvényszék az első fokon eljáró bíróság ítéletével összefüggésben megállapította, hogy a tényálláshoz megfelelő bizonyítást vet fel. A feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében megfelelően értékelte. A tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetés levonásával megalapozott döntést hozott.

A Kúria előtt az ítéletekkel szemben felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, perújítást nem kezdeményeztünk.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Törvényszék jogerős ítéletét az indítványozó jogi képviselője 2019. december 9. napján vette át. Nyilatkozom arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt határidő megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozó a lefolytatott peres eljárások felperese volt, így érintettsége a peres iratokból megállapítható.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A bíróságok eljárásával összefüggésben:

Hivatkozom az Alkotmánybíróság 3007/2016. (I.25.) AB határozatára, melynek indokolása kimondja, hogy ellentétes a tisztességes eljáráshoz való jogból eredő indokolási kötelezettséggel, ha a bírósági ítélet indokolásából, a bíróság által alkalmazott jogszabályokból a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik az indítványozót elmarasztaló bírói döntés. Ptk. 4:59. § (1) bekezdés indokolásában írt értelmezése ellentétes a megállapított tényállással és a jogalkotói szándékkal.

Az eljáró bíróságok ítéleteikkel szembehelyezkedtek az Alaptörvény B.) cikkével, az Alkotmánybíróság gyakorlatával a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat idézett indokolásával ellentétesen, az ítéletekben felhívott jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen az alkalmazott jogszabályokat az alkotmányos és a jogalkotói céllal ellentétesen alkalmazták, a tisztességes eljárás követelményét figyelmen kívül hagyva a bizonyítás értékelését önkényesen határozták meg.

Alaptörvény

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

Szoros összefüggésben az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatával

[23] A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A bíróság ítéletével összefüggésben

Alaptörvény

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(3) A nők és a férfiak egyenjogúak.

A bíróságok ítéleteikkel a Polgári törvénykönyv világos és imperatív dologi jogi rendelkezései ellenére azt állapították meg, hogy jogcím használata nélkül, a dologi jog rendelkezések ellenére, a törvény alapelveivel (rendeletetésével – miszerint senkit sem lehet a tulajdonától önkényesen megfosztani), valamint a dologi jog rendelkezéseivel ellentétesen, valótlan tartalmú szerződéssel jogok keletkezhetnek, jogváltozás idézhető elő. Amikor a jog alkalmazása méltánytalan eredményre vezet, indokolt a méltányosság alkalmazása, a visszaélésszerű joggyakorlás tilos, a bíróságok ennek ellenére nyilvánvalóan jogellenes szerződést részesítenek jogi védelemben kimondva, hogy az jogellenes volta ellenére joghatás kiváltására alkalmas és érvényes. Ez alapvetően szembehelyezkedik a jogállamiság követelményével a tisztességes eljárás tengelyén pedig azzal, hogy az ítélet visszatükrözze a társadalom jogvédelmi igényéhez fűzött közbizalmat, a társadalom helyes és méltányos általános érték- és erkölcsi ítéletét.

Az első fokú eljárásban vagy a jogorvoslati eljárásban előadott alkotmányos jogi érvelésre a bíróság nem reagálnak, az Alaptörvényt nem tekintik közvetlenül alkalmazandó jogforrásnak, ez sérti a jogállamiság követelményét, sérti a kereset és a fellebbezés kimerítéséhez fűződő tisztességes eljárás követelményét.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Első fokú ítélet vonatkozásában:

A peres felek között házasság felbontása iránti per indult a Körmenyi Járásbíróság előtt 2015. február 20. napján. A Körmenyi Járásbíróság 2015. július 08. napján kelt és jogerőre emelkedett P.20.073/2015/9. sz. ítéletével a peres felek házasságát felbontotta. A fellebbezéssel támadott ítélet

nem rögzíti, de a felek a házasságukat a perben csatolt ítélet tanúsága szerint 1998. augusztus 22. napján kötötték meg. A házastársak házassága 1998. augusztus 22. napjától 2015. július 08. napjáig állt fenn. A házastársak között **házassági vagyoni szerződés nem volt érvényben és hatályban a házasság alatt.**

A házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény az alábbi rendelkezést tartalmazza.

Csjt. 27. § (1) A házasság megkötésével a házastársak között a házassági életközösség idejére házastársi vagyonközösség keletkezik. Ennek megfelelően a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit a házassági életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamelyik házastárs különvagyonához tartozik. Közös vagyon a különvagyonnak az a haszna is, amely a házassági életközösség fennállása alatt keletkezett, levonva ebből a vagyonkezelés és fenntartás költségeit. Közös vagyon továbbá a feltalálót, újítót, a szerzőt és más szellemi alkotást létrehozó személyt a házassági életközösség fennállása alatt megillető esedékes díj.

A Családjogi törvény a közös vagyon véelmét állítja fel: eszerint az életközösség fennállása alatt szerzett, illetőleg annak megszűnésekor meglévő vagyontárgyakat a házastársak közös tulajdonának kell tekintetni, hacsak azok különvagyonni jellegét nem bizonyítják. A szabályozáson nem változtat az új Ptk. sem.

4:37. § [A házastársi közös vagyon]

(1) Házastársi vagyonközösség esetén a házastársak közös vagyonába tartoznak azok a vagyontárgyak, amelyeket a házastársak a vagyonközösség fennállása alatt együtt vagy külön szereznek.

(2) A házastársak közös vagyonába tartoznak a közös vagyontárgyak terhei és - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - közösen viselik a bármelyik házastárs által a vagyonközösség fennállása alatt vállalt kötelezettségből eredő tartozásokat.

(3) **A házastársi közös vagyon a házastársakat osztatlanul, egyenlő arányban illeti meg.**

A perben a felperes bizonyította, hogy a [REDACTED] ingatlan közös építési hitelből és közös forrásból az alperessel családi házat építettek, valamint azt is, hogy a [REDACTED] ingatlant a házassági vagyonközösség ideje alatt szereztek, az alperes erre úgy nyilatkozott, hogy a forrást a testvérétől kapta kölcsönbe (tehát visszerhesen jutott az összeghez az ingyenes ajándékot megkövetelő különvagyon helyett. A felperes a perben bizonyította, hogy mindkét ingatlant a vagyonközösség alatt szereztek. Az alperes bizonyítékokat nem tárt a bíróság elé, azonban vitatta a felperes igényét.

A házassági vagyoni jogi szabályok egy része – mi minősül különvagyonnak és mi minősül közös vagyonnak - dologi jogi szabály, míg a rendelkezés és a házassági vagyoni szerződés kötelmi jogi szabály. **A vagyoni jogi kötelmi jogi szabályai diszpozitívak, míg a dologi jogi szabályai imperatívak, de semmiképpen sem diszpozitívak.** Ha mindez nem így lenne megbomlana az Alaptörvény által megkövetelt tulajdonhoz való jog alapjogi követelménye. A dologi jogi rendelkezéseknek itt azért van kiemelt jelentősége, mivel maga a törvény szabja meg, hogy mely jogalanyhoz mely vagyontárgy kötődik. Ezt a jogviszonyt nem szerződés hozza létre, hanem maga a Ptk, a törvény. Bár látszólag a vagyontárgyat valamelyik házastárs szerzi meg, anyagi jogi, és jogi garanciát jelent számára, hogy a házasságban – házassági vagyoni szerződés hiányában – a közös szerzés elve érvényesül.

Az Alaptörvény I. cikke (1) bekezdése így rendelkezik :

Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.

A Csjt. és a Ptk. teleologikus és jogtörténeti értelmezése szerint a Csjt. 27. §-a megjelenése előtt az ún. szerzeményi közösség uralkodott, miszerint a házasság alatt a házastársak külön vagyonszerzők voltak és maradtak. (KjK: Családjogi törvény magyarázata 1971.) A keresőtevékenységet folytató házastárs anno gazdasági fölénybe került a háztartást vezető kiszolgáltató házastárssal szemben. Az 1723. évi XLIX. törvény ebbéli szabályozásán a Csjt. változtatást eszközölt. **A kommentár szerint 288. oldal. „A házastársi vagyontársaságban ugyanis minden vagyon, amelyet a házastársak a házassági életközösség fennállása alatt akár közösen, akár külön-külön szereznek, nyomban a megszerzéskor kettejük osztatlan közös tulajdonává válik.** (Csjt. 27. §.) Ahogyan 1723 óta egy eltérő rend uralkodott, a Csjt. óta ez a vagyoni jogi rendszer, mint szabályozási alapkoncepció uralkodik.

Alaptörvény 28. cikk:

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, **erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.**

(Az értelmes és jó cél, hogy a **házasság intézményével vagyoni és egzisztenciális értelemben is védje a törvény mindkét házastársat**, ezért változott a Csjt. a korábbi szabályozáshoz képest.) E tekintetben azt, hogy mely jogalany mit „tulajdonol” a törvény állapítja meg! Mindez mindaddig így marad, amíg a tulajdonjogával a tulajdonos érvényesen és hatályosan, jogcímmel nem rendelkezik. Amint kötetlen jog dinamikája alá veti a dologi jogi statikus rendet megváltozik a státusquo. Itt nem teszek említést sem az elbirtoklásról, sem az egyéb eredeti szerzőmódokról, amelyek a tulajdonos akaratán kívül állnak elő.

A házastársak megszerzték a két ingatlant, az előbbi felépítményt és az utóbbi telket.

Utóbbi vonatkozásában előadom, hogy az különvagyont csak akkor lehetne, ha annak forrását a Ptk. 4:38. § (1) b.) pontja szerint a **házastárs ingyenesen kapja.** (a házastársi vagyontársaság fennállása alatt általa örökölt vagy részére ajándékozott vagyontárgy és részére nyújtott ingyenes juttatás) Primér különvagyont, majd ennek helyébe kellene lépnie egy másik vagyontárgynak a forrás tekintetében. (Ptk. 4:38. § (1) f) a különvagyona értékén szerzett vagyontárgy és a különvagyona helyébe lépő érték.

A Ptk. 4:38. § (2) alapján: a különvagyonnak az a **haszna**, amely a házassági életközösség fennállása alatt a kezelési, fenntartási költségek és a terhek levonása után fennmarad, közös vagyon.

Ennek a rendelkezésnek a felek közt létrejött megállapodás szempontjából lesz jelentősége, ugyanis a házastársak 2014. október 22. napján szerződést kötöttek egymással **„Megállapodás házastársi különvagyorról”** elnevezésű okiratukban. Ebben az okiratban az alperes és okiratszerkesztő ügyvéd testvére elismertette a jogban járatlan felperessel (a felek által kölcsönösen elismert feldúlt lelkiállapotú körülmények között), hogy a közös forrásból épített családi ház a feleség kizárólagos különvagyona, a családi kölcsönből az életközösség alatt vásárolt telek a feleség kizárólagos különvagyona, valamint a feleség saját családjában működő vállalkozáson keletkezett haszon a feleség kizárólagos különvagyona. **Egy okirat három pontban helyezkedik szembe a tulajdonváltáshoz egyéb kellékeket (legalább ingyenes átruházás, jogcím stb.) megkövetelő eltérést nem engedő házassági dologi jogi rendelkezésekkel.**

A bíróság ítélet az alábbi megállapítást teszi:

„Tekintettel arra, hogy a bíróság nem állapította meg a különvagyoni megállapodás semmisségét, érvénytelenségét, így a további kereseti kérelmek vonatkozásában nem folytatott le bizonyítást. A felperes utalt a Ptk. 4:37-38.§-ában foglaltakra. **Valóban a fő szabály, hogy**

háztársári vagyontársaság esetén a háztársak közös vagyonába tartoznak azok a vagyontárgyak, melyeket a háztársak a vagyontársaság fennállása alatt együtt vagy külön szereznek, illetőleg a Ptk. 4:38.§-a tartalmazza, hogy mely vagyontárgyak tartoznak a háztárs különvagyonához. A felek azonban **rendelkeztek** arról, hogy mit **tekintenek** az alperes különvagyonának. A szerződő felek megállapították és megerősítették, hogy **mit tekintenek** a háztársi különvagyonnak, az alperes kizárólagos tulajdonának, erre tekintettel a bíróság a felperes tulajdonjog megállapítása és közös tulajdon megszüntetése iránti kereseti kérelmét is elutasította.”

Maga az indoklás is zavaros és ellentmondásos, a jogi fikcióra utaló megállapítással, a felek a megállapodásban arról **rendelkeznek** mit **tekintenek** különvagyonnak. (és meg is erősítik, hogy a törvény szerint közös vagyon az különvagyon (!)) Tehát a dologról kötelmi jogi értelemben nem rendelkeznek, pusztán arról rendelkeznek **minek tekintik**. Ez a tévedés dogmatikai ismereteit veti fel: valamit a valósággal ellenétesen másként tekinteni. Mindezzel összefüggésben az okiratokkal szembeni követelmény azok valódi tartalma, hogy a megállapodások ne váljanak a visszaélésszerű joggyakorlás eszközévé. (színlelés pl.). A Ptk. a színlelt szerződést sem ruházza fel önálló joghatás kiváltásra való alkalmassággal, semmisnek minősíti, majd a valósághoz igazított módon menti a jogviszonyt.

Megjegyzem a bíróság a felek lelkiállapotának **nem tulajdonított jelenséget**, annak ellenére, hogy a polgári jogi értékelés alapja nem az ideális tőle elvárható magatartás értékelése, hanem az általában elvárhatóságé, erre a felek nyilatkoztak. Az indoklás hallgat róla.

A perben többször előadtuk, hogy annak ellenére, hogy az okirat különvagyonnak hazudja a közös vagyonhoz tartozó vagyontárgyakat nem változtatja meg a tulajdonosi státuszquot. Az okirat azért is szakszerűtlen és visszaélésszerű, mivel előre lemondatta a felperest a megtámadás lehetőségéről, annak ellenére, hogy a megtámadás oka ekkor még nem is lehetett ismert.

Az eset összes körülményére tekintettel igazolt, hogy négy ponton volt jogellenes és szakszerűtlen az ítélet.

A jogelismerésnek vannak tételes jogi vetületei, de attól, hogy egy közös vagyonba tartozó vagyoni elemet különvagyonni elemnek próbál meg elismertetni az alperes és okiratszerkesztő testvére tulajdonjogi helyzet nem változik meg. A tartozási elismerő nyilatkozat megváltoztatja a bizonyítási terhet, ilyen jogkövetkezményt azonban a törvény a „Megállapodás háztársári különvagyonról” című okirathoz nem fűz.

A felek által aláírt okirat érvényes és hatályos jogcím hiányában a törvényes vagyoni renden és státuszquot nem változtatott, erre tekintettel a szerződés megtámadásának helye volt, továbbá a semmisség megállapításának, a közös vagyon megszüntetésének.

A tulajdonjog megszerzése átruházással történhet e tekintetben ilyen nem történt, a jogelismerés, nem jogcímes tulajdonjog átruházás.

A felperes által bizonyított tény, hogy [REDACTED] Város Önkormányzata 2003-ban fiatalok otthonteremtési támogatásában részesítette a házaspárt, a perben indítványoztuk az iratok beszerzését a földhivataltól, azonban a T. Járásbíróság a bizonyítási indítványunkat mellőzte. (tulajdoni lap a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] ingatlanról) A bíróság az iratok beszerzése nélkül hozta meg ítéltét. Ez súlyosan sértette a félegyenlőség elvét, továbbá azt a követelményt, hogy a bíróság a bizonyítás terhét szinte teljes egészében a felperesre osztotta, ez sérti a felek mellérendelt perbeli érdekeit. A bizonyítás következménye az lett, hogy a felperes állításait hitelt érdemlően és jogilag értékelhető módon bizonyította, ennek ellenére a bíróság őt pervesztesnek minősítve keresetét elutasította.

A bíróság döntése sem nem jogszerű, sem nem méltányos, sem nem igazságos. A tisztességes eljárás követelménye megköveteli az igazságos, a társadalmi értékítéletnek megfelelő tartalmú döntést, röviden azt, **hogy 16 év házasság után kisémmizett peres fél vagyoni igényét a bíróságnak jogvédelemben kell részesítenie**. Ez a szerződés uzsora, amit a Járásbíróság

jóváhagyott. A Ptk. teleologikus értelme, hogy a közös szerzésből a felperesnek is részesednie kell. Erkölcsi alapon pusztán a jog hármias főparancsa miatt is: légy tisztességes, ne bánts más, add meg mindenkinek azt ami jár!

A bíróság ezt tévesen értékelte.

Az alperes és okiratszerkesztő ellenjegyző testvére visszaélészerű joggyakorlását a bíróság nem minősítette jogellenesnek, semmisséget sem állapított meg emiatt. Mindezzel a bíróság egy erkölcstelen, jogellenes állapotot erősített meg ítéletével. Ez kiváltja a Ptk. teljes generálklauzulájának értékalapú rosszallását.

Az ítélet sérti az alábbi joghelyeket:

1:3. § [A jóhiszeműség és tisztesség elve]

(1) A jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek **a jóhiszeműség és tisztesség** követelményének megfelelően kötelesek eljárni.

(2) A jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti az is, akinek joggyakorlása szemben áll olyan korábbi magatartásával, **amelyben a másik fél okkal bízhatott.**

1:4. § [Az elvárható magatartás elve. Felróhatóság]

(1) Ha e törvény eltérő követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy **az az adott helyzetben általában elvárható.**

(2) Felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat.

1:5. § [A joggal való visszaélés tilalma]

(1) A törvény tiltja **a joggal való visszaélést.**

A 40/2015. közigazgatási elvi határozat szerint:

Törvényekbe foglalt alapvető rendelkezések sérelmére hivatkozás esetén a bíróságok nem háríthatják el a vizsgálatot. Törvényi alapelvek megsértése is jogszabálysértés.- Az állami normatíva felhasználás hatósági ellenőrzése során a Magyar Államkincstár a törvényi kötelezettségek betartását ellenőrzi. A normatíva felhasználásának jogszerűségét a feladatellátás és a költségvetési források felhasználásának transzparenciája együttesen jelenti [2004. évi CXL. tv. 1. § (1), (2), (4) bek., 2. § (3) bek.; 1992. évi XXXVIII. tv. 18/J. § (5) bek.]

Az indokolás az alábbi megállapítást teszi:

„A perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződéses nyilatkozatát nem tette meg, illetőleg azt nem fogadta el, magára nézve kötelezőnek nem ismerte el. A tévedés körében nem bizonyította, hogy tévedését a másik fél, az alperes okozta vagy felismerhette. Továbbá azt sem bizonyította, hogy a másik fél szándékos magatartásával tévedésbe ejtette vagy tévedésbe tartotta. **A szerződéskötés körülményei alapján megállapítható, hogy a felperes részére az okiratszerkesztő ügyvéd megfelelő tájékoztatást adott a közös vagyonról, a külön vagyonról, a felperes ezt nem vitatta, a szerződést három alkalommal beszéltek át és a különvagyonról szóló megállapodást a felperes aláírta, a másik megállapodás tervezetét pedig átgondolásra magával vitte. Amennyiben kétségei merültek volna fel a felperesnek az okirat tartalmával kapcsolatosan, megtehetné volna, hogy azt sem írja alá. [REDACTED] tanú előadta, hogy a különvagyon körében a felek között nem volt vita.**”

A bíróság tévesen értékelte az okiratszerkesztő ügyvéd nyilatkozatát megfelelőnek. **Az ügyben tényvázlat sem készült.**

Ítélet 6. oldaláról vett idézet:

„A szerződés aláírása előtt valamennyi ponton **végig mentek, elolvasták** a felek és így került sor a különvagyoni megállapodás aláírására, a másik megállapodást nem írták alá, mivel a felperes azt szerette volna elvinni a szüleihez átnézetni velük és átgondolni. Amikor a különvagyoni megállapodás egyes pontjait végigvették, akkor a felperesnek nem volt **semmilyen kérdése ezzel kapcsolatosan.**”

Az, hogy a megállapodást elolvasták a felek nem jelenti, hogy a megfelelő tájékoztatást az okiratszerkesztő ügyvéd megadja a felperesnek, az, hogy nincs kérdése a felperesnek éppen azt jelenti, hogy azt gondolja, hogy neki ezekhez a vagyontárgyakhoz nem lehet joga, mivel nincs tisztában a jogi helyzettel, és erre őt hitelesen fel sem világosították. (Nem ez szerepel a szerződésben, hogy tájékoztattam a feleket, hogy a törvény szerint ez a vagyontárgy különvagyon, tájékoztatásom ellenére ők mégis úgy rendelkeznek, hogy az ajándékozás szándékával azt a feleségnek rendelik kiadni kizárólagos különvagyonba – ezzel ellentétben a szerződésben nyilvánvalóan közös vagyon szerepel különvagyonként nevesítve – ez nem helyes, nem méltányos, nem jogszerű, nem igazságos, joggal való visszaélés és megtévesztés, valamint megvalósítja a semmisség körébe tartozó körülményeket.) Semmis a szerződés mivel jogszabályba – a házassági vagyonjog dologi jogi szabályaiba ütközik és sérti a kötelmi jog szabályait is mivel jogcímet nem használ.

Nem fedi a valóságot, hogy a felperes nem vitatta azt, hogy három alkalommal beszéltek át a szerződést. Ez tévesen került jegyzőkönyvbe és ítéletbe is. A felperes a keresetben is azt az érvelést adta elő, majd nyilatkozatában is, hogy nem volt tisztában a közös vagyon különvagyon kettősségével. Az alperes azt adta elő, hogy végigmentek a szerződésen, önmagában a szerződés felolvasása még nem tekinthető okszerű, érdemi és tényleges kitanításnak. A kitanításnak kiemelt jelentőséget kell tulajdonítani a jogban, lásd Miranda figyelmeztetés elmaradása a büntetőeljáráásban.

Iratellenesség fedezhető fel az ítélet 5. oldalán írtak szerint:

„Előadta (Megjegyzés: felperes) továbbá, hogy semmiféle előzetes megbeszélés nem volt közte, az alperes és az okiratszerkesztő ügyvéd között, hogy mit tartalmazzon a szerződés.”

Az ítélet indokolása az alábbiakat tartalmazza:

„A szerződés megkötésére 2014. október 22. napján került sor. A felperes 2015. szeptember 15. napján kelt és alperes által szeptember 22-én átvett **levélben hivatkozik először arra**, hogy a szerződés megkötésekor **tévedésben** volt, azonban ebben a levélben nem szerepel, hogy megtámadja a különvagyon tárgyában kötött megállapodást. A felperes egy éven belül bíróság előtt sem támadta meg a megállapodást. Először 2016. május 26-i tárgyaláson nyilatkozott akként, hogy megtámadja a szerződést.”

Ezzel összefüggésben megjegyzem amit már a perben is előadtunk, a megtámadásnak nincs tartalmi követelménye, szigorú alakja, a tévedés alapján pedig csak megtámadás érvényesíthető. E tekintetben nem lehet úgy értékelni az éven belül megküldött levelet, hogy az nem volt megtámadás.

Az ítélet ellentétes a Ptk. 6:89. §-ának (4) bekezdésével.

6:89. § [Megtámadás]

(1) A megtámadható szerződés az eredményes megtámadás következtében megkötésének időpontjától érvénytelenné válik.

(2) Megtámadásra a sérelmet szenvedett fél és az jogosult, akinek a megtámadáshoz jogi érdeke fűződik.

(3) A megtámadási jog a szerződés megkötésétől számított egyéves határidőn belül a másik félhez intézett jognyilatkozattal vagy közvetlenül bíróság előtti érvényesítéssel gyakorolható. A szerződés megkötésétől számított egyéves határidőn belül fordulhat bírósághoz a fél, **ha a szerződést a másik félhez intézett jognyilatkozattal támadta meg, és a megtámadás eredménytelen volt.**

(4) A megtámadásra jogosult a szerződésből eredő követeléssel szemben kifogás útján megtámadási jogát akkor is érvényesítheti, ha a megtámadási határidő már eltelt.

(5) A megtámadás joga megszűnik, ha a megtámadásra **jogosult a megtámadási ok ismeretében**, a megtámadási határidő megnyílása után a szerződési akaratát megerősíti, vagy a megtámadás jogáról lemond.

A Ptk. nem kezeli e tekintetben szigorúan az egy éves megtámadási határidőt, amikor egy éven

túl is lehetővé teszi a kifogás útján való érvényesíthetőségét. A bíróság helytelenül járt el, amikor a megtámadást érdemben nem vizsgálta.

Az ítélet 6. oldalán az alábbi indokolás olvasható:

„A bíróság tanúként hallgatta meg [REDACTED] az okiratszerkesztő ügyvédet, **aki egyben az alperes testvére.** A tanú előadta, hogy a szerződés megkötését megelőzően három alkalommal egyeztettek **a felek.** Az első alkalom aznap este volt, amikor kiderült, hogy a felperesnek hűségserítő kapcsolata van. Akkor végigbeszélték **a lehetőségeket. A tanú tájékoztatta a házasság felbontásával kapcsolatos járulékos kérdésekről a feleket. A tanú előadta, hogy a különvagyonnal kapcsolatosan semmilyen vita nem volt a felek között.** Két okirat készült, az egyik a házassági bontóperben történő megállapodáshoz szükséges kérdésekről szólt, a másik pedig a házastársi különvagyonról. **A tanú előadta, hogy megbeszélték e körben a közös vagyon és a különvagyon jellegét, illetve a korábbiakban akár családi ebédeken is szóba kerültek ilyen dolgok.** A tanú szerint a felperes megfelelő információkkal rendelkezett arról, hogy egy házasságban kinek, milyen jogosultsága van, nem volt számára ismeretlen, hogy mi az a házastársi közös, illetve különvagyon. A tanú előadta, hogy a szerződés megkötésének napján reggel a felperes külön is felkereste a tanút és újra átbeszélték a megállapodásban foglaltakat. **A szerződés aláírása előtt pontról pontra végigmentek.** A tanú meggyőződött arról, hogy az okiratban az és úgy szerepel, ahogy azt a felek kérték.

A különvagyonni megállapodást a felperes egyből aláírta, a másik tervezettel kapcsolatosan pedig annyit kért, hogy a szüleivel szeretne egyeztetni. A tanú szerint a különvagyonni megállapodást is lehetősége lett volna elvinni, semmilyen kényszerítő körülmény nem volt, hogy azt egyből alá kellett írnia a felperesnek”.

Az első alkalommal a házassági vagyoni jogi kérdésekről nem esett szó, mivel a járulékos kérdések nem tartoznak ide. Azért nem volt vita a különvagyonról a felek között, mivel azt részletesen át sem beszélték, a felperest nem tájékoztatták arról, mihez van joga és mihez nincs. Önmagában az, hogy háromszor egyeztettek **a felek cáfolja az alperesi előadást, hiszen állításuk szerint nem volt vita a különvagyonról és a közös vagyonról.** Ezt a kifejezést mind a tanúk mind az ítélet szívesen használja, hogy a szerződésen pontról pontra végigmentek, azonban álláspontunk szerint nem elegendő, hogy a szerződést a feleknek felolvassák, mivel azt részletesen el is kell magyarázni, különösen akkor a törvényes rendtől el kívánnak térni a felek. Az okiratszerkesztés során az okiratszerkesztő felelőssége nem abban merül ki, hogy felolvassa-e a szerződést, hanem, hogy a felek jogi helyzetéhez képest teljes felvilágosítást ad, és a valóságnak és a jogi helyzetnek megfelelő nyilatkozatuk alapján valódi tartalmú okiratot készít, amely nem ellentmondásos a törvénnyel, illetve, ha a törvénytől el kíván térni kötelmi jogi értelemben jogcímet használ. **Az, hogy a különvagyonni megállapodást a felperes egyből aláírta, szintén azt jelzi, hogy nem volt kétsége abban, hogy neki az ott írtak nem járnak, nincs lehetősége alkura, míg a másik okiratot átgondolásra elvitte.** Mindkét megállapodás egzisztenciálisan érintette, miért csak a járulékos kérdésekről szóló megállapodást kérte átgondolni, nyilvánvalóan azért, mert abban engedtek neki mozgásteret, a vagyoni megállapodásban nem. Utóbbiban nem tájékoztatták, illetve a semmisségnek megfelelően **TÖBB PONTON ÉS NYILVÁNVALÓAN** a törvénnyel ellentétesen szabályoztak. **A szerződéskötés körülményei nem voltak ideálisak, nem voltak nagykönyvszerűek sem.** A felek feldúltak voltak, mindkét fél így nyilatkozott. A konfliktus estéjének másnapján az alperes okiratszerkesztő testvére előkészítette a megállapodást. **Tényvázlat nem készült, sehol sem igazolt, hogy az okiratszerkesztő teljes, vagy legalább megfelelő tájékoztatást nyújtott volna.** A tanú indulatosan beszélt a tárgyaláson is az alperesről, vallomása nem volt elfogulatlan. **A felperesnek miért állt volna érdekében, hogy az őt megillető vagyontárgyakat minden további nélkül hátrahagyja.** Nem volt abban az információs helyzetben, hogy tudja mi jár neki, és azt miért nem kapja meg. A megállapodás kész tényként közölte a rendelkezéseket. Önmagában az okirat szövege igazolja, hogy nem arról volt szó,

hogy a közös vagyont különvagyonba utalták, hanem arról, hogy az okiratba a közös vagyont külön vagyonként tüntették fel, ami fel sem tűnt a felperesnek, mivel ebben ő nem volt járatos. **E tekintetben az első lényeges esetkör a tévedés, a második és lényegesebb a semmisség kérdése, hogy a dologi jog imperatív szabályainak megsértése mellett szabad-e, helyes-e, méltányos-e, tisztességes-e, hogy a közös vagyoni elemeket különvagyonként tünteti fel az okiratszerkesztő.** Álláspontunk szerint a válasz kategorikus nem, egyetlen okiratszerkesztő sem lehet abba a helyzetben, hogy valóságtól eltérő dogmatikai alapon fennálló vagyoni helyzettel szöges ellentétes, mind jogilag szakszerűtlen, mind a valóságtól eltérő helyzetet foglaljon szerződésbe. Ez a szerződés jogszabályba ütközik, ez semmisségi ok, ezt a bíróságnak meg kellett volna állapítania hivatalból.

Az ítélet 6. oldalának indokolása az alábbiakat rögzíti:

„Alperes előadta továbbá, hogy közös bankszámlája volt a felperessel, ő is hozzáférhetett, külön megtakarításuk nem volt, mivel amit kerestek, azt fel is éltek. A 4.000.000,- Ft-os OTP hitelt a [REDACTED] befejezésére vették fel. Ebből **bútorozták be** az ingatlant, illetve a kertet rendezték. Az életközösség megszakadása után még fennmaradó 800.000,- Ft-ot az alperes fizette vissza.”

Tessék megmondani, melyik bank finanszíroz **saját szerződésével ellenétesen bútorozást 4.000.000,- forint értékben**, biztosan nem a konzervatív ügymenetéről neves OTP! Ezt a perben előadtuk a bíróság nem foglalkozott vele.

A bíróság egyáltalán nem foglalkozott a felperes nyilatkozatainak értékelésével, azt úgy tekintete, mintha nem is lett volna nyilatkozata. Azt sem tudtuk meg az indokolásból miért volt hihetőbb az alperes és testvére nyilatkozata, mint a felperes nyilatkozatai, amelyek tételesen bizonyítékokkal kerültek alátámasztásra és életszerű helyzetet tükröztek.

Az ítélet 7. oldalán az alábbi indokolás olvasható:

„A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:59.§ (1) bekezdése szerint a felek szabadon köthetnek szerződést, szabadon választhatják meg a másik szerződő felet. A (2) bekezdés alapján a felek szabadon állapíthatják meg a szerződés tartalmát. **A szerződéseknek a felek jogaira és kötelezettségeire vonatkozó szabályaitól egyező akaratlanul eltérhetnek, ha e törvény az eltérést nem tiltja.** „

Megjegyzés: **a szerződési jogtól térhetnek el a felek, a dologi jogtól nem**, ilyen esetben harmadik személyek tulajdonáról kívülálló szerződhetnek, a dologi jog tulajdonságát védő és jogi kötőereje megszűnne. Ezt senki sem szeretné azt gondolom.

A Ptk. az alábbiakat rendeli alkalmazni:

6:1. § [A kötelem]

(1) A kötelem kötelezettség a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás teljesítésének követelésére.

(2) A kötelem valamely dolog adására, tevékenységre, tevékenységtől való tartózkodásra vagy más magatartásra irányulhat.

A tárgyi szerződésben „dare” típusú kötelem nem jön létre (a felperes ugyanis nem ajándékoz), mivel jogcímmel a felperes az alperesnek semmit nem ad. Facere és praestare típusú kötelezettségvállalás kizárt.

A szerződés kötelmi rendelkezést tartalmazhat, vagyis meghatározhatja, hogy egy dolgot jogcímmel átruháznak egy másik személyre, de a szerződés a házassági vagyoni jog dologi jog szabályait nem írhatja felül, mert a szerződésnek nem ez a rendeltetése. A tartalma miatt lesz visszaélésszerű.

A szerződés joghatás kiváltására irányuló egybehangzó akaratnyilatkozat. **Álláspontunk szerint a joghatás kiváltására azért nem alkalmas az okirat, mivel a házassági dologi vagyoni jogi szabályok eltagadásával, jogcím nélkül szeretett volna vagyoni elemeket**

„**utalni**” (alperesi szóhasználattal) az alperes vagyonába. Az az alperesi érvelés, hogy vagyoni elemet akartak utalni önmagában megerősíti, hogy csak **akkor kell valamit utalni, ha az nem az alperesé**. Jogcímként legalább a házassági közös vagyon megszüntetésének kellett volna alkalmazásra kerülnie, de sem az okirat címe, sem szövegezése nem ezt tartalmazza. Éppen ez kelti fel leginkább a gyanút a korrekt tájékoztatással kapcsolatban. Hiszen az alperesi védekezés szerint, ha ezek különvagyoni elemek voltak (céges vagyon haszna esetében kizárt), miért kellett őket utalni. Miért nem használtak ehhez egy jogcímet, jelesül a közös vagyon megszüntetését, vagy ajándékozást. Ez egy ügyvéd által szerkesztett okirat, az ügyvédnek ezt tudnia kellett. Ha a vagyoni elemek nem voltak különvagyon tárgyai, akkor szintén jogcímet kellett volna használni átruházáshoz. Maga az okirat gerjeszti a legnagyobb ellentmondást a perben, és pont ez az, amit a bíróság nem vett figyelembe. Kétségtelen, hogy létezik szerződési szabadság, de léteznek a dologi jog imperatív, semmiképpen sem diszpozitív szabályai. **A törvény expressis verbis meghatározza, mi közös- és mi különvagyon**. Aki ettől el kíván térni jogcímmel át kell ruházni a dolgot, ennek hiányában ugyanis az marad az eredeti tulajdonos tulajdona, a felek közös tulajdona. A Ptk. szabályozza, hogy szabadon lehet szerződni és azt is mire, és milyen tartalommal nem szabad szerződni. Ez volt a per érdeme. A Ptk. ugyanis tilos szerződéseket is meghatároz szoros összefüggésben a törvény generálklauzuláival. Itt erkölcsi, alapelvi értékeket jelenít meg a törvény. A törvény kimondja, nem szabad úgy szerződni, hogy az ellentétes a törvénnyel. A házassági vagyonjog dologi jogi rendjétől való eltérésre nem ad lehetőséget a Ptk., hiszen a dologi jog nem diszpozitív jog, jogi természete éppen ellentétes, a kötelmi jogi rendelkezéshez elidegenítéshez pedig jogcímet kell használni. Ez az európai jogi kultúra része a római jog óta. Az alperes hogyan szerezte meg a tulajdonjogot, ha rá azt a tulajdonosa jogcímmel nem ruházta át, itt pedig nem tartozás-elismerés, nem államelismerés történik. Attól, hogy a külvilág elismer jogot egy dologhoz, **nem nélkülözi a dologhoz való törvényes, legitim hozzájutás előfeltételét**. Éppen ezért ütközik jogszabályba a szerződés, mivel kizárólag azt kellett volna szabályozni benne, hogy a vagyont megosztják és a megosztás eredménye az alperes különvagyon. Benedek Professzor római jogi kifejezésével: mindenkinek azt kell nyilatkoznia amit akar és akarnia kell amit nyilatkozik. Azonban a szerződés nem lehet ellentétes a törvénnyel.

Az ítélet 7. oldalán olvasható indokolás:

„A "Megállapodás házastársi különvagyonról" elnevezésű szerződés nem tekinthető házassági vagyonjogi szerződésnek, mivel a házassági életközösség megszakadását követően készült, továbbá nem tartalmazza a vagyonjogi rendszert a szerződés különvagyon elismeréséről szóló megállapodást. A szerződés tartalmát a felek a jogszabályi rendelkezések keretei között szabadon határozhatták meg. A szerződés érvénytelensége (semmissége vagy megtámadhatósága) csak a Ptk. kötelmi jog szabályai által **taxative meghatározott érvénytelenségi okok alapján és csak akkor állapítható meg, ha az érvénytelenségi okok valamelyike a szerződés megkötésének időpontjában fennáll.**”

Ha egy szerződésben a **céges különvagyon haszna különvagyonként kerül szabályozásra**, az nyilvánvalóan ellentétes a törvénnyel, ami azt nyilvánvalóan közös vagyonnak nyilvánítja (nem utalja, nyilvánítja). Ha egy szerződésben a **közös építési kölcsönből épített házat – amelyre közös önkormányzati támogatást kaptak a felek** – kizárólagos különvagyonnak nyilvánítanak, az nyilvánvalóan ellentétes a törvénnyel, amit azt nyilvánvalóan közös vagyonnak nyilvánítja (nem utalja, nyilvánítja.) Ha egy szerződésben a házassági vagyonközösség alatt visszterhes forrásból (nem ajándékból) szerzett telket különvagyonként szabályozzák, az nyilvánvalóan ellentétes a törvénnyel, ami azt nyilvánvalóan közös vagyonnak nyilvánítja.

A szerződéssel összefüggésben annak megkötése időpontjában nyilvánvalóan fennállt a semmisségi ok. Egy szerződésben egyszerre háromszor! Ez nem lehet véletlen, és nem lehet

vagyonba „utalás”.

Ítélet 7. oldala:

„A bíróság álláspontja szerint a szerződés nem ütközik jogszabályba, nem jogszabály megkerülésére irányul, a házaspár vagyoni viszonyaik rendezése során megtehetik azt, hogy a közös vagyonnak minősülő egyes vagyoni elemeket a házastársuk külön vagyonába utaljanak. A peres felek által megkötött szerződés nem ütközik a Ptk. 6:95.§-ában foglaltakra.”

Azért tartjuk jogszabálysértőnek a Járásbíróság ítéletét, mivel a bíróság nem tett eleget az ítélezési kötelezettségének annyiban, hogy nem indokolta meg tények és jogok tekintetében, hogy a fent előadottakkal ellentétben miért nem ütközik jogszabályba a támadott és semmisséggel illetett szerződés. Azt kifogásoljuk, hogy a bíróság pusztán átvette az alperes védekezését, szóhasználatában is egyezően és jogi érvelés nélkül azt mondja, hogy „a házaspár vagyoni viszonyaik rendezése során megtehetik azt, hogy a közös vagyonnak minősülő egyes vagyoni elemeket a házastársuk külön vagyonába utalják.”

Az ítéletnek tartalmaznia kell a tényállást, az alkalmazott **jogszabályok megjelölését**, az értékelt bizonyítékokat és **a jogi indoklást**: Kúria Kfv. V. 35 438/2013/6

Az ítélet rendelkezését akként kell megindokolni, hogy abból megállapítható legyen, a bíróság **a keresetet teljeskörűen elbírált**: Kúria Kfv. V. 35 362/2013/9

Nem alkalmas érdemi felülbírálatra az az ítélet, amely nem tartalmaz tényállást, indoklást, és nem teljeskörűen bírálja el a keresetet: Kúria Kfv. V. 35 366/2013/10

Az itt írt indokolás ellentmondásos, hiányos. Egyrészt az alperes azzal védekezett, hogy ez a megállapodás pusztán a valóság megerősítése, ha ez a valóság megerősítése, akkor szükségtelen a közös vagyont különvagyonba „utalni”. A házassági vagyoni viszony rendezése pedig a közös vagyon megszüntetése, jogintézményében és jogcímében is, ez a szerződésben nem szerepel. **ÉPPEN EZÉRT MEGTÉVESZTŐ A SZERZŐDÉS ÉS EGYBEN JOGELLENES IS!** A legnagyobb nehézséget az **utalás** kifejezés jelenti az indokolásban. Ezt nem tudjuk meg mit jelent. A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye pedig az indokolásban merül ki, vagyis abban, hogy a felperes megérthesse, miért született az az ítélet, amely született. A részletes megokolt indokolás űzi el az önkényesség látszatát, és teszi az ítéletet valódi jogállami intézménnyé.

Az indokolás itt írt megállapítása a felperes keresetét tagadja, de szillogista érveléssel meg nem cáfolja!

Az ítéletnek tartalmaznia kell a tényállást, az alkalmazott **jogszabályok megjelölését**, az értékelt bizonyítékokat és **a jogi indoklást**: Kúria Kfv. V. 35 438/2013/6

A jogszabályba ütköző szerződéssel összefüggő kereseti előadásra a szerződési szabadság említésén, és azon az erőkijelentésen kívül, hogy a peres felek által megkötött szerződés nem ütközik a Ptk. 6:95.§-ában foglaltakra, **részletes, megokolt indokolást nem kaptunk**.

A felperes részletes előadást tett a szerződés jogszabályba ütköző voltáról összevetve a Ptk. közös és különvagyonra vonatkozó rendelkezéseit, illetve a dologi jogi és kötelmi jogi dogmatikai észrevételeit. Erre vonatkozóan részletes megokolt, jogi érveléssel alátámasztott indokolást a bíróság nem adott. A Kúria ítélezési gyakorlata ezt hatályon kívül helyezéssel illeti, tekintettel arra, hogy az érdemi felülvizsgálhatóság feltételei nem állnak fenn.

Ítélet 9. oldal indokolása:

„A felek azonban **rendelkeztek** arról, hogy mit **tekintenek** az alperes különvagyonának. A szerződő felek megállapították és megerősítették, hogy mit tekintenek a házastársi különvagyonnak, az alperes kizárólagos tulajdonának, erre tekintettel a bíróság a felperes tulajdonjog megállapítása és közös tulajdon megszüntetése iránti kereseti kérelmét is elutasította.”

Az indokolás **iratellenes**, súlyosan ellentmondásos mert két esetkört von össze:

1. közös tulajdon volt, de külön vagyonba utalták,
2. mindig is különvagyon volt és azt megerősítették.

Az első esetben nem a „hiszemről” rendelkeztek, hanem a dolgot átruházták, jogcímet nem használtak. (a szerződések mögött a visszterhesség vélelme és az értékarányosság követelménye). A második esetben a felperes kétséget kizáróan bizonyította, hogy ezek a vagyontárgyak sosem voltak különvagyon tárgyai. Az alperesi védekezés is ezt támasztotta alá.

Jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy a házassági vagyont érintő megállapodás előzetes vagy utólagos, tekintettel arra, hogy a vagyontársak ideje alatt való külön szerzés főszabályként kizárt. A tárgyi vagyoni elemek pedig a vagyontársak alatt váltak a felek tulajdonává. Sui generis kronológiailag kizárt a különvagyoni voltak. Különvagyon helyébe lépés elképzelhető lenne, azonban az alperes ilyet nem bizonyított, a kölcsön (visszterhes) forrású ingatlan tekintetében éppen az ellenkező nyert bizonyítást.

Lényeges eljárási szabálysértésnek tekintjük, hogy azt a bizonyítási indítványunkat - amely az épített lakóház igénye alapján az önkormányzati támogatás, mint közös forrás bizonyítására volt alkalmas - a bíróság indokolás és ítéleti indokolás nélkül elutasította, és az elutasításról az ítéletében nem adott számot. Ez olyan hiányosság, amely az ítélet hatályon kívül helyezését kell, hogy maga után vonja a Kúria ítélezési gyakorlata alapján.

Lényeges eljárási szabálysértés, ha a bíróság a fél bizonyítási indítványát mellőzi és ennek nem adja indokát ítéletében: Legf. Bír. Kfv. III. 37 157/2007

Az ítélet sérti a régi Pp. alábbi rendelkezéseit:

220. § (1) Az írásbafoglalt ítéletnek tartalmaznia kell:

d) az ítélet rendelkező részét és **indokolását;**

221. § (1) Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy **amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.**

A bíróság a perben előállt bizonyítékokat összességében helytelenül értékelte. A keresetet nem merítette ki.

Az ítélet sérti a Ptk. házastársi közös vagyona vonatkozó szabályait és a különvagyona vonatkozó szabályait.

4:37. § [A házastársi közös vagyona]

(1) Házastársi vagyontársak esetén a házastársak közös vagyonaiba tartoznak azok a vagyontárgyak, amelyeket a házastársak a vagyontársak fennállása alatt együtt vagy külön szereznek.

(2) A házastársak közös vagyonaiba tartoznak a közös vagyontárgyak terhei és - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - közösen viselik a bármelyik házastárs által a vagyontársak fennállása alatt vállalt kötelezettségből eredő tartozásokat.

(3) A házastársi közös vagyona a házastársakat osztatlanul, egyenlő arányban illeti meg.

(4) Nem tartoznak a közös vagyonaiba azok a vagyontárgyak, terhek és tartozások, amelyek különvagyonnak minősülnek.

4:38. § [A házastárs különvagyona]

(1) A házastárs különvagyona

a) a házastársi vagyontársak létrejöttkor meglévő vagyontárgy;

- b) a házastársi vagyontársaság fennállása alatt általa örökölt vagy részére **ajándékozott** vagyontárgy és részére nyújtott **ingyenes** juttatás;
 - c) a házastársat mint a szellemi tulajdon létrehozóját megillető vagyoni jog, kivéve a vagyontársaság fennállása alatt esedékes díjat;
 - d) a személyét ért sérelemért kapott juttatás;
 - e) a személyes használatára szolgáló szokásos mértékű vagyontárgy; továbbá
 - f) a különvagyona értékén szerzett vagyontárgy és **a különvagyona helyébe lépő érték.**
- (2) A **különvagyonnak az a haszna**, amely a házassági életközösség fennállása alatt a kezelési, fenntartási költségek és a terhek levonása után fennmarad, közös vagyon.

Sérült a Ptk. 6:95. § [Tilos szerződés]

Semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Más jogkövetkezmény mellett is semmis a szerződés akkor, ha a jogszabály ezt külön kimondja, vagy ha a jogszabály célja a szerződéssel elérni kívánt joghatás megtiltása.

Az itt írt előadás megegyezik a fellebbezésünkben foglaltakkal. Az itt írt jogi érvelés nem pusztán a megjelölt tételes jogi rendelkezéseket sérti, de az Alaptörvény fent hivatkozott rendelkezéseit.

Alaptörvény rendelkezése	A rendelkezések megsértésére vonatkozó nyilatkozatunk
Alaptörvény B.) cikk (1) 20/2017. (VII.18.) AB határozat, 28. cikk. XXVIII. cikk	<p>Az eljáró bíróságok ítéleteikkel szembehelyezkedtek az Alaptörvény B.) cikkével, az Alkotmánybíróság gyakorlatával a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat idézett indokolásával ellentétesen, az ítéletekben felhívott jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen az alkalmazott jogszabályokat az alkotmányos és a jogalkotói céllal ellentétesen alkalmazták, a tisztességes eljárás követelményét figyelmen kívül hagyva a bizonyítás értékelését önkényesen határozták meg.</p> <p>A Csjt. és a Ptk. teleologikus és jogtörténeti értelmezése szerint a Csjt. 27. §-a megjelenése előtt az ún. szerzeményi közösség uralkodott, miszerint a házasság alatt a házastársak külön vagyonszerzők voltak és maradtak. (KjK: Családjogi törvény magyarázata 1971.) A keresőtevékenységet folytató házastárs anno gazdasági fölénybe került a háztartást vezető kiszolgáltatott házastárssal szemben. Az 1723. évi XLIX. törvény ebbéli szabályozásán a Csjt. változtatást eszközölt. A kommentár szerint 288. oldal. „A házastársi vagyontársaságban ugyanis minden</p>

	<p>vagyon, amelyet a házastársak a házassági életközösség fennállása alatt akár közösen, akár külön-külön szereznek, nyomban a megszerzéskor kettejük osztatlan közös tulajdonává válik. (Csjt. 27. §.) Ahogyan 1723 óta egy eltérő rend uralkodott, a Csjt. óta ez a vagyoni jogi rendszer, mint szabályozási alapkoncepció uralkodik.</p> <p>Alaptörvény 28. cikk:</p> <p>A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.</p>
<p>Alaptörvény XIII. cikk, XV. cikk</p>	<p>A bíróságok ítéleteikkel a Polgári törvénykönyv világos és imperatív dologi jogi rendelkezései ellenére azt állapították meg, hogy jogcím használata nélkül, a dologi jog rendelkezések ellenére, a törvény alapelveivel (rendeletetésével – miszerint senkit sem lehet a tulajdonától önkényesen megfosztani), valamint a dologi jog rendelkezéseivel ellentétesen, valótlán tartalmú szerződéssel jogok keletkezhetnek, jogváltozás idézhető elő. Amikor a jog alkalmazása méltánytalan eredményre vezet, indokolt a méltányosság alkalmazása, a visszaélésszerű joggyakorlás tilos, a bíróságok ennek ellenére nyilvánvalóan jogellenes szerződést részesítenek jogi védelemben kimondva, hogy az jogellenes volta ellenére joghatás kiváltására alkalmas és érvényes. Ez alapvetően szembehelyezkedik a jogállamiság követelményével a tisztességes eljárás tengelyén pedig azzal, hogy az ítélet visszatükrözze a társadalom jogvédelmi igényéhez fűzött közbizalmat, a társadalom helyes és méltányos általános érték- és erkölcsi ítéletét.</p> <p>A házassági vagyoni jogi szabályok egy része</p>

– mi minősül különvagyonnak és mi minősül közös vagyonnak - dologi jogi szabály, míg a rendelkezés és a házassági vagyoni szerződés kötelmi jogi szabály. **A vagyoni kötelmi jogi szabályai diszpozitívak, míg a dologi jogi szabályai imperatívák, de semmiképpen sem diszpozitívak.** Ha mindez nem így lenne megbomlana az Alaptörvény által megkövetelt tulajdonhoz való jog alapjogi követelménye. A dologi jogi rendelkezéseknek itt azért van kiemelt jelentősége, mivel maga a törvény szabja meg, hogy mely jogalanyhoz mely vagyontárgy kötődik. Ezt a jogviszonyt nem szerződés hozza létre, hanem maga a Ptk, a törvény. Bár látszólag a vagyontárgyat valamelyik házastárs szerzi meg, anyagi jogi, és jogi garanciát jelent számára, hogy a házasságban – házassági vagyoni szerződés hiányában – a közös szerzés elve érvényesül.

Az Alaptörvény I. cikke (1) bekezdése így rendelkezik :

Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját. A családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.

A házassághoz fűződő jogosultságok a házasság megszűnésekor is érvényesíthetőnek kell lennie, a házasság intézményének a vagyoni rendelkezések is részét képezik.

A szerződés joghatás kiváltására irányuló egybehangzó akaratnyilatkozat.

Álláspontunk szerint a joghatás kiváltására azért nem alkalmas az okirat, mivel a házassági dologi vagyoni szabályok eltagadásával, jogcím nélkül szeretett volna vagyoni elemeket „utalni” (alperesi szóhasználattal) az alperes vagyónába. Az az alperesi érvelés, hogy vagyoni elemet akartak utalni önmagában megerősíti, hogy csak **akkor kell valamit utalni, ha az nem az alperesé.** Jogcímként legalább a házassági közös vagyoni megszűntetésének kellett volna alkalmazásra

kerülnie, de sem az okirat címe, sem szövegezése nem ezt tartalmazza. Éppen ez kelti fel leginkább a gyanút a korrekt tájékoztatással kapcsolatban. Hiszen az alperesi védekezés szerint, ha ezek különvagyoni elemek voltak (céges vagyon haszna esetében kizárt), miért kellett őket utalni. Miért nem használtak ehhez egy jogcímet, jelesül a közös vagyon megszüntetését, vagy ajándékozást. Ez egy ügyvéd által szerkesztett okirat, az ügyvédnek ezt tudnia kellett. Ha a vagyoni elemek nem voltak különvagyon tárgyai, akkor szintén jogcímet kellett volna használni átruházáshoz. Maga az okirat gerjeszti a legnagyobb ellentmondást a perben, és pont ez az, amit a bíróság nem vett figyelembe. Kétségtelen, hogy létezik szerződési szabadság, de léteznek a dologi jog imperatív, semmiképpen sem diszpozitív szabályai. **A törvény expressis verbis meghatározza, mi közös- és mi különvagyon.** Aki ettől el kíván térni jogcímmel át kell ruházni a dolgot, ennek hiányában ugyanis az marad az eredeti tulajdonos tulajdona, a felek közös tulajdona. A Ptk. szabályozza, hogy szabadon lehet szerződni és azt is mire, és milyen tartalommal nem szabad szerződni. Ez volt a per érdeme. A Ptk. ugyanis tilos szerződéseket is meghatároz szoros összefüggésben a törvény generálklauzuláival. Itt erkölcsi, alapvető értékeket jelenít meg a törvény. A törvény kimondja, nem szabad úgy szerződni, hogy az ellentétes a törvénnyel. A házassági vagyonjog dologi jogi rendjétől való eltérésre nem ad lehetőséget a Ptk., hiszen a dologi jog nem diszpozitív jog, jogi természete éppen ellentétes, a kötetmi jogi rendelkezéshez elidegenítéshez pedig jogcímet kell használni. Ez az európai jogi kultúra része a római jog óta. Az alperes hogyan szerezte meg a tulajdonjogot, ha rá azt a tulajdonosa jogcímmel nem ruházta át, itt pedig nem tartozás-elismerés, nem államelismerés történik. Attól, hogy a külvilág elismer jogot egy dologhoz, **nem nélkülözi a dologhoz való törvényes, legitim hozzájutás előfeltételét.** Éppen ezért ütközik

	<p>jogszabályba a szerződés, mivel kizárólag azt kellett volna szabályozni benne, hogy a vagyont megosztják és a megosztás eredménye az alperes különvagyona. Benedek Professor római jogi kifejezésével: mindenkinek azt kell nyilatkoznia amit akar és akarnia kell amit nyilatkozik. Azonban a szerződés nem lehet ellentétes a törvénnyel.</p>
--	--

A másodfokú eljárással összefüggésben:

Törvényszék ítéletének 5. oldala:

“A peres felek szerződése nem ütközik jogszabályba, és nem irányul jogszabály megkerülésére sem. Ebben a körben a járásbíróság érdemben helyes álláspontját a törvényszék kiegészíti azzal, hogy a Ptk. 4:38. §-a valóban taxatív felsorolja a különvagyon tárgyát, azonban a házastársaknak lehetőségük van arra, hogy **a különvagyon körét szerződésben a törvényben foglaltaktól eltérően határozzák meg**. Így az egyikük különvagyónának **nyilváníthatnak** olyan vagyontárgyat, amely a törvény értelmében közös vagyon lenne. Az ilyen megállapadásuk lehet **házassági vagyoni szerződés**, vagy ahhoz csatolt leltár, de lehet a házastársaknak más szerződése is, amely egy konkrét vagyontárgynak a külön - vagy közös **vagyonhoz tartozásáról rendelkezik**.”

A fellebbezési tárgyaláson jogi képviselőként hivatkoztam a XXV. számú Polgári Elvi Döntésre.

“Az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló szerződés érvényes létrejöttéhez a tartalmi követelmények szempontjából szükséges - és egyben elegendő -, ha a szerződésről készült okirat tartalmából a felek személye mellett **az ingatlan tulajdonjogának átruházását célzó akaratnyilvánításuk kitűnik**, továbbá ha az okirat tartalmazza az ingatlannak és az ellenszolgáltatásnak a megjelölését, vagy ha az átruházás ingyenes, ez az okirat tartalmából megállapítható. Egyéb kérdésben létrejött megállapodás írásba foglalásának elmaradása a szerződés érvényességét nem érinti még akkor sem, ha az ebben való megállapodást bármelyik fél lényegesnek minősítette is.”

Álláspontom szerint a vagyonjognak pusztán egy része diszpozitív, a dologi jogi szabályok imperatív normák, ebben áll a tulajdonvédelem és az alaptörvényi tulajdonvédelem, **hogy bárki a tulajdonától kizárólag törvényes, jogilag helyeselt módon választható el** (pl. szabad akaratból jogcímes szerződéssel, az átruházás szándékával). A perben alkalmazott okirat, azt a látszatot keltette, hogy közös vagyon tárgyát képező vagyoni elemek, valójában különvagyon tárgyát képezik. Ez a megállapítás önmagában kizárja a tulajdonjog átruházásának lehetőségét és szükségességét. Az a peres fél, aki abban a hiszemben ír alá egy megállapodást, hogy az abban foglaltak soha nem képezték a tulajdonát nem ruház át semmit. Egy tisztességes szerződésben az áll, hogy egy dolog az átruháozé és ő azt átruházza, egy megtévesztő szerződésben pedig az áll, hogy egy az átruháozó vagyona nem az övé, azt más vagyonának ismeri el, és ezen felül még hatékonyan le is mond arról, hogy igényt támasszon, vagy megtámadja. Dogmatikailag a tulajdonváltáshoz jogcímet kell használni, legalább az átruházás szándékának meg kell jelennie.

Az ingatlan tulajdonjogának átruházását célzó akaratnyilvánításnak nem minősíthető olyan nyilatkozat, amelyből nem derül ki, hogy az átruházandó dolog az átruháozó tulajdonát képezi, sőt ennek az ellenkezője derül ki, hogy az a dolog nem az átruháozóé.

Ergo: A törvényszék ítéletéből az derül ki megállapítva, hogy mindkét ingatlan házassági közös vagyoni elemet képez. A készített okiratban átruházás nem történik, csak jogelismerés. E tekintetben elképzelhetetlennek tartom, hogy a megtévesztő okirat alapján jogállami körülmények között átruházásról beszéljünk, mivel a szerződéses akaratnak és nyilatkozatnak fenn kell állni, de akarni csak azt lehet amivel tisztában vagyunk. Ha a jogalany nem tudja, hogy a dolog az övé, akkor nem is ruházhatja át. Ha nem ruházhatja át, akkor a XXV. számú PED Döntés alapján érvényes tulajdonjog átruházás nem történt, ergo a bíróságok nem utasíthatják volna el a felperes indítványozó keresetét.

Mindez cáfolja az első fokon eljáró bíróság ítéletének alkotmányos voltát is.

A törvényszék az ítélet 5. oldalán az indokolásban megerősíti, hogy a [REDACTED] készült felépítmény megtérítési igényét is elismeri az indokolás, azonban lemondásra alapozza a jogérvényesítés kizártságát.

A Törvényszék ítéletében a Ptk. 4:59. §-ára hivatkozik:

Ptk. 4:59. § [A közös vagyon és a különvagyon közötti megtérítési igények]

(1) A közös vagyon megosztása során igényelni lehet a **közös vagyomból a különvagyonra, a különvagyomból a közös vagyonra és az egyik házastárs különvagyonából a másik házastárs különvagyonára történő ráfordítások és a másik vagyomból teljesített tartozások megtérítését.** A megtérítési igények elszámolására a vagyoni hányad értékének megállapítására vonatkozó rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell.

(3) Nincs helye megtérítésnek, ha arról a házastárs lemondott. A lemondás nincs alakszerűséghez kötve, de ezt annak a házastársnak kell bizonyítania, aki a lemondásra hivatkozik.

Ez esetkör akkor alkalmazható, hogy különmemű vagyoni elemek vegyülnek, vagy különvagyonból finanszíroznak közös tartozást. Jelen perben ez a körülmény a [REDACTED] ingatlanra nem alkalmazható, mivel az tisztán közös vagyon volt és sem különvagyoni, sem közösvagyoni elemek sem vegyültek. A törvény rendelkezése szerint egyetlen tétel közös vagyon keletkezett. Egyik tétel sem ráfordítás és nem tartozás megtérítés.

Sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog követelményét, ha a jogszabályok szövegétől indokolatlanul, okszerűtlenül eltér a bíróság. (20/2017. AB Határozat.)

Sérelmezem az eljáró bíróságok contra legem jogalkalmazását. Alkotmánybíróság 3295/2019. (XI. 18.) AB végzésében megállapította, hogy "a contra legem jogalkalmazás a tisztességes bíróság eljáráshoz való jog sérelmére vezethet."

Ennek egymást erősítő feltételei:

- 1. Indokolással kapcsolatos alkotmányos kifogás (pl. bizonyos törvényi rendelkezés nem alkalmazása),**
- 2. A bíróság a nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát nem veszi figyelembe,**

3. A döntés alapjául szolgáló bírói gyakorlatot vesz, amely hatályon kívül helyezett jogi rendelkezéseken alakult ki.

A Törvényszék ítéletében az Alaptörvény 28. cikkével ellenétesen alkalmazza a Ptk. 4:59. § (1) (3) bekezdését, amely a tényállással nem összevonható, a szillogizmus alkotmányosan sérül. Megvalósul a 3295/2019. (XI. 18.) AB végzésében foglalt körülmény 1. és 2. feltétele, amikor egy nyilvánvaló jogi normát az indokolás részévé tesz a bíróság, azonban azt a bíróság a nyilvánvaló rendeltetésétől eltérően veszi figyelembe. Ugyan a jogalkotó nem helyezett hatályon kívül olyan rendelkezést, amelynek maradvány-joggyakorlata alkalmazásra került volna, de alkotmányos jelentőségű, hogy a nyilvánvaló joggyakorlatot sem veszi figyelembe a bíróság. Ennek a nyilvánvalóságnak az alapja a családjogi vagyoni ügyekben a Csjt. koncepcióváltása volt, miszerint a Csjt. egyenlő gondoskodást kívánt nyújtani a házastársaknak a közös szerzemény tekintetében, és a korábbi aránytalan jogi szabályozáshoz képest az egyéni jövedelemszerző képességtől eltérően a vagyoni közösségben az fele részben való szerzést rendeli alkalmazni. Ez a jogi szabályozásban és a bírói gyakorlatban is elfogadást nyert, azonban a perbíróságok szembehelyezkedtek vele. Fellebbezésben is utatlam erre. Az alaptörvény 28. cikkének megfelelően a bíróságnak a családjogi vagyoni viszonyokban alkalmaznia kell a hatályos házassági vagyoni rendelkezéseket, bírói gyakorlatot, a jogalkotó szándéka kettős:

Az indítványozó alaptörvényben írt joga sérült:

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

L) cikk

(1) Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot mint a nemzet fennmaradásának alapját.

Az indítványozó házassági vagyoni közösség szerződéssel nem szabályozott alanya volt, érvényes ügyleti úton nem rendelkezett a vagyonáról, azt nem keverte más különvagyonnal, maradt az közös vagyon. Bírósághoz fordult annak megállapítása érdekében, hogy vagyoni jogait biztosítsa, azonban a tulajdonhoz való alkotmányos jogát a perbíróságok nyilvánvalóan meghatározott tartalmú törvényi norma, a nyilvánvaló tartalomtól való eltérő értelmezésével vonták el, szembehelyezkedve a bírói gyakorlattal is.

Az alaptörvény L.) cikkével összefüggésben előadom, hogy a perbíróság nem tett eleget védelmi kötelezettségének, mivel a nyilvánvaló házassági vagyoni rendelkezések ellenére az indítványozó megfosztotta tulajdonától. A házasság intézménye nem csupán erkölcsi, személyi közösség, de vagyoni közösség, hátrányos az indítványozó számára, ha ügyleti rendelkezés nélkül, Alaptörvényellenes jogértelmezéssel a bíróság elvonja a tulajdonát.

A felépítményre sem alkalmazható mindez, mivel lehetőség van arra, hogy a felépítmény külön helyrajzi számra kerüljön a használatba vétel és az épületfeltűntetés során.

A törvényszék helytelenül alkalmazta a Ptk. 4:59. § (1) bekezdés rendelkezését, mivel sem

a felépítményre, sem kölcsönből vásárolt közös ingatlanra nem alkalmazható. Mindkettő közös vagyonból közös vagyonba került.

Hivatkozom az Alkotmánybíróság 3081/2015. (V.8.) AB határozatára, mely szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képezi az a hatékony bírói jogvédelem követelménye, illetve ezzel összefüggésben az a követelmény, hogy a perbeli jogokról a bíróság érdemben döntsön. Tekintettel arra, hogy nem megfelelő jogszabályi rendelkezés került alkalmazásra perbevitt jogokról érdemi döntést nem születhetett. Bár formális ítélet született, az érdemi döntés valójában elmaradt, mivel az alkalmazandó jog és joggyakorlat nyilvánvalóan helytelen értelmezése valósult meg.

Hivatkozom az Alkotmánybíróság 3007/2016. (I.25.) AB határozatára, melynek indokolása kimondja, hogy ellentétes a tisztességes eljáráshoz való jogból eredő indokolási kötelezettséggel, ha a bírósági ítélet indokolásából, a bíróság által alkalmazott jogszabályokból a jogértelmezés általános szabályainak megtartása mellett nem következik az indítványozót elmarasztaló bírói döntés. Ptk. 4:59. § (1) bekezdés indokolásban írt értelmezése ellenétes a megállapított tényállással és a jogalkotói szándékkal.

Hivatkozom az Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1.) AB határozatára az indokolás alkotmányos követelményével összefüggésben. Alkotmányos jelentőségű, ha az indokolásban a perbíróság rendeltetésszerűen alkalmazza a Ptk. 4:59. §-át. Sérti az Alaptörvényből fakadó indokolási kötelezettséget így tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot is.

Az látszik, hogy az eljárásokból a lemondással összefüggő kérdésekkel különösen a Törvényszék foglalkozott. A lemondással összefüggő kérdések az első fokú tárgyaláson sem kerültek részletes értékelésre, mivel az első fokú eljárásban uralkodó jogi álláspont az volt, hogy lemondani előzetesen nem lehet, csak a lemondási ok felmerülését követően.

Ptk. 5:83. § [A közös tulajdon megszüntetése iránti igény]

(1) A közös tulajdon megszüntetését bármelyik tulajdonostárs követelheti; az e jogról való lemondás semmis.

Ptk. 6:89. § (5) A megtámadás joga megszűnik, ha a megtámadásra jogosult **a megtámadási ok ismeretében**, a megtámadási határidő **megnyílása után** a szerződési akaratát megerősíti, vagy a megtámadás jogáról lemond.

A megtámadási okot a félnek ismernie kell, a Férj ezt nem ismerte. A megtámadás lehetőségéről pedig a határidő megnyílása után kell lemondani, az itt írt lemondás pedig a magában az okiratban szerepel. A megtámadási ok ismeretében, a határidő megnyílta után, kell lemondani a megtámadás jogáról. Ptk. 6:8. §-a alapján a joglemondó nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni.

A Törvényszék nem korlátozhatja az indokolás szerint az indítványozó megtámadási jogát.

A lemondással való érvelés azért sem megfelelő jogintézmény az indokolásra, mivel a semmisségnek olyan esetköreit hivatkozta a felperes, amelyet bárki időbeli korlátozás nélkül hívhat fel, továbbá a bíróságnak hivatalból kell azt észlelnie és vizsgálnia. Végző fokon, a semis szerződésbe foglalt joglemondásnak is semmisnek kell lennie.

A bizonyítás sok mindent igazolt, igazolta, hogy nem készült ügyvédi tényvázlat, igazolta, hogy "végig mentek a szerződésen", a bíróság szerint még a vagyoni jogi dogmatikai kérdések is tisztázást nyertek, azonban tekintettel arra, hogy a joglemondással első fokon a bíróság nem foglalkozott, és arra bizonyítást sem vettek fel, az végképp nem nyert bizonyítást, hogy a joglemondásról is megfelelő tájékoztatást kapott volna a felperes.

Furcsa kettősség, hogy büntető ügyekben a bíróság közvetett bizonyítékok alapján, mérlegeléssel, tényekről való következtetéssel mond bűnösnek vádlottakat, azonban a tényvázlat nélkül aláírt okiratot feddhetetlen jogi munkának és jogi felvilágosításnak tekinti a tárgyi ügyben eljáró polgári bíróság. Sem a felek, sem a tanú nem állította a perben, hogy a házassági vagyoni szerződést különvagyoni- közös vagyoni viszonylatában elemzték volna és a teljes kitanítás megtörtént volna. A tisztességes bírósági eljárás követelményét figyelmen kívül hagyva a törvényszék és járásbíróság mégis úgy ítélte meg, hogy az indítványozó tudta és akarta, hogy közös vagyona, nem volt soha az övé, így arra igényt nem formáljat, a másik indokolási feltevés szerint pedig tudta, hogy közös, de jogcím nélkül különvagyonnak fogadta el, és még le is mondott a megtámadási jogáról, mert azt is ismerte.

A Törvényszék ítéletében valódi iratellenesség feszül, amely sérti a tisztességes bírósági eljárás és ítélet követelményét:

"A lefolytatott bizonyítási eljárás során a felperes előadásából is megállapítható volt, hogy ezen szerződéssel kapcsolatban voltak **problémái**, azt szerette volna **átgondolni**, ezért a szerződést elvitte, majd ezt követően került sor a szerződés általa történő aláírására.

Mindezekből az következik, hogy a felperes pontosan tudhatta, hogy a megállapodásuk aláírásával mit vállal, milyen igényeiről mond le."

Ha egy szerződő fél egy okiratot elvisz, átgondolni, abból nem lehet azt a következtetést levonni, hogy pontosan tudhatta aláírásával mit vállal. milyen igényeiről mond le. Mindkét fél úgy nyilatkozott, hogy az aláírásakor fokozott volt az érzelmi telítettség. Az okiratszerkesztő tanú sem volt érzelemmentes meghallgatásakor.

Sérti a tisztességes eljárás követelményét, hogy a Törvényszék olyan tényeknek is jelentőséget tulajdonított a perben, amelyek a vagyoni rendelkezésekkel nem hozhatók összefüggésbe, ilyen a felperes hűségértőnek mondott kapcsolata, amelynek a vagyoni viszonyokra jogi hatása nincs, továbbá végső és iratellenes megállapítása a Törvényszéknek:

"A megállapodás aláírásakor a felek között az életközösség már megszűnt, a peres felek három kiskorú gyermekének lakhatását a perbeli ingatlanban az alperes biztosította. **Nyilvánvalóan megvolt az oka annak**, hogy az ingatlanok **tulajdonjogát** a felperes átengedi a gyermekeket az utolsó közös lakásban egyedül nevelő alperesnek. Azon körülmény, hogy a megállapodás aláírását a felepres utólag megbánta, nem eredményezi, nem eredményezheti a megállapodás jó erkölcsbe ütközését. "

Az itt írt következtetés álláspontom szerint túlterjeszkedik a kereseti kérelem korlátain. Egyáltalán nem egyértelmű és erkölcsös, ha a kevésbé vagyonos házas fél, minden vagyoni nélkül hátrahagyja a tulajdonát. Egy dolgot érdemes tisztázni, a gyermeke érdeke az egzisztenciális biztonság fiziológiai értelemben, azonban a gyermeknek anyára és apára is

szüksége van, ezek a gyermekek nem nélkülöztek, azonban érzelmi és pszichés fejlődésük követelménye, hogy mindkét szülő biztonságos egzisztenciális talajon tudjon róluk gondoskodni. Azzal, hogy az utolsó közös lakóhely használatát az alperes megkapta garancia volt arra, hogy a gyermekek ott élhetnek, a tulajdonjogi helyzeten nem volt indokolt változtatni. Erkölcsi indokolásra az itt írt indoklás nem alkalmas. Szemben azzal, hogy Magyarországon a férfiak és nők egyenjogúak az Alaptörvény rendelkezései által, a férfi és a nő is ember, akinek szintén van egzisztenciális igénye. Ők egyben apa és anya a fejlődő gyermekek vonatkozásában, társadalmi igény jelenik meg, mivel az osztársadalom igénye, hogy az állampolgárok szilárd egzisztenciával rendelkezzenek. A munkáltatói járulékok közt a legmagasabb összegű a szociális hozzájárulási adó. Nem erkölcsi követelmény a vagyon hátrahagyása, erre a Törvényszék sem indokolhat. Az indoklás okszerűtlen, szemben áll az Alaptörvény 28. cikkével. a fent írt alkotmányos rendelkezésekkel. Az indítványozó követelését nem a megbánására, hanem jogi indokokra alapította. A fent írt megállapítás indokolatlan és megalázó tartalmú, sérti a tisztességes eljárás követelményét.

A bizonyítás során megállapítást nyert mindkét fél részéről, hogy a szerződés aláírásakor felfokozott volt a felek érzelmi állapota, feldúltak voltak, ezzel komoly ellentétben áll a bíróságok által megállapított idilli, kitanított, mindenre kiterjedő helyzet, amikor tényállás nem készült, a közös tulajdon, különvagyongra vonatkozó kitanítás és részletes tájékoztatás körülményét a bíróság teremtették meg téves és alaptalan következtetésükkel, sem a felek, sem a tanúk nem állították, hogy a közös és különvagyong rendelkezéseit részletesen átbeszélték volna.

Az ítélet indokolása szerint ingyenes szerződés esetében szükségtelen az értékarányosság vizsgálata. Álláspontunk szerint azonban a házassági vagyongjogi szerződés esetében annak vagyongmegosztó jellegére vizsgálni szükséges az arányosságot, és a kikötött előnyt is. A malíciózus uzorás szerződés tipikus formája, hogy a rászoruló személyektől ingyenes úton szerzik meg a vagyongukat a bűnözők. Azért is jelentősége van mindennek, mivel két szerződés készült, és csak az egyik került aláírásra, a továbbá a tartási igényt egyösszegű vagyongrendeléssel is teljesíteni lehet.

Az itt írt indokok alapján a Törvényszék is megsértett a fentebb felsorolt valamennyi Alaptörvényi rendelkezést.

Kérelem a végrehajthatóság felfüggesztése iránt:

Az eljáró bíróságok alaptörvény-ellen ítéletei megállapíthatóak a fent előadottakból. Az indítványozónak 200.000,- forint perköltséget kell megfizetnie az alperes részére. Amennyiben a végrehajtásnak e tekintetben az indítványozó eleget tesz és az Alkotmánybíróság megsemmisíti a támadott ítéleteket semmilyen garancia nincs arra, hogy az indítványozó visszakapja a megítélt perköltséget, arra külön jogi eljárást kell indítania, ami további indokolatlan költséget jelent számára.

Ezen méltányolható indokra tekintettel arra kérjük a Tisztelt Törvényszéket, hogy az alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 53. § (4) bekezdése alapján az ítéletek végrehajthatóságát felfüggeszteni szíveskedjen, amennyiben a bíróság ennek a kötelezettségének nem tesz eleget, úgy kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) a.) b.) c.) pontja alapján hívja fel a bíróságot a kifogásolt döntés végrehajtásának felfüggesztésére.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Jelen irattal kezdeményezem a végrehajtás felfüggesztését a bíróságon. Jelen alkotmányjogi panaszt megküldöm a Szombathelyi Törvényszék részére.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Ügyvédi meghatalmazást mellékelem.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az indítványozó nem járul hozzá a személyes adatok közzétételéhez.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

Törvényszék ítélete.

Kelt.: Szombathely, 2020. 03.

Melléklet: Meghatalmazás, ítélet

